

Ascensió del Senyor (C)

Text de l'Evangeli (Lc 24,46-53): En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Així ho diu l'Escriptura: El Messies havia de patir i havia de ressuscitar el tercer dia d'entre els morts, i cal predicar en nom d'Ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats, començant per Jerusalem. Vosaltres en sou testimonis. I jo faré venir damunt vostre aquell que el meu Pare ha promès. Quedeu-vos a la ciutat fins que sigueu revestits de la força que us vindrà de dalt.

Després se'ls endugué fora de la ciutat fins a prop de Betània, alçà les mans i els va beneir. I mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel. Ells el van adorar. Després se'n tornaren a Jerusalem plens d'una gran alegria. I contínuament eren al temple beneint Déu.

«Mentre els beneïa, es va separar d'ells i fou endut cap al cel»

P. Dom Josep ALEGRE Abat emèrit de Santa Mª de Poblet

(Tarragona, Espanya)

Avui, Ascensió del Senyor, recordem novament la “missió” que ens segueix confiada: «Vosaltres en sou testimonis» (Lc 24,48). La Paraula de Déu segueix essent actualitat viva avui: «Rebreu una força que us farà testimonis meus» (Ac 1,8) fins a l'extrem de la terra. La Paraula de Déu és exigència d'urgent actualitat: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15).

En aquesta Solemnitat ressona amb força aquesta invitació del nostre Mestre, qui —revestit de la nostra humanitat— acaba la seva missió en aquest món, ens deixa per tal de seure a la dreta del Pare i enviar-nos la força de dalt, l'Esperit Sant.

Jo, però, he de preguntar-me: —El Senyor, ¿actua a través de mi? ¿Quins són els

signes que acompanyen el meu testimoni? Quelcom em recorda els versets del poeta: «No pots esperar fins que Déu arribi a tu i et digui: ‘Sóc jo’. Un déu que declara el seu poder manca de sentit. Has de saber que Déu bufa a través de tu des del començament, i si el teu pit crema i res no denota, aleshores hi és Déu obrant-hi».

I aquest ha de ser el nostre signe: el foc que crema dins, el foc que —com el profeta Jeremies— hom no pot contenir: la Paraula viva de Déu. I té necessitat de dir: «Aplaudiu, tots els pobles del món, aclameu Déu amb entusiasme. Déu puja enmig d'aclamacions (...). Canteu a Déu, canteu-li! Canteu al nostre rei, canteu-li!» (Sl 47,2.6-7).

El seu regnat va gestant-se en el cor dels pobles, en el teu cor, com una llavor que és ja a punt per a la vida. —Canta, dansa, per al teu Senyor. I, si no saps com fer-ho, posa la Paraula en els teus llavis fins a fer-la baixar al cor: —Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, doneu-me esperit de saviesa i revelació per tal de conèixer-vos. Il·lumineu els ulls del meu cor per tal de comprendre l'esperança a la que em crideu, la riquesa de glòria que em teniu preparada i la grandesa del vostre poder que heu desplegat amb la resurrecció del Crist.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Crist és un sol cos format per molts membres. Va baixar, doncs, del cel, per la seva misericòrdia, però ja no va pujar Ell tot sol, ja que nosaltres pugem també en Ell per la gràcia» (Sant Agustí)

•

«El Senyor atreu la mirada dels Apòstols —la nostra mirada— cap al cel per indicar-los com recórrer el camí del bé durant la vida terrena. Podem escoltar, veure i tocar el Senyor Jesús en l'Església, especialment mitjançant la paraula i els sagraments» (Benet XVI)

•

«En el cel, el Crist exerceix constantment el seu sacerdocí, ‘sempre vivint per a intercedir a favor dels qui per mitjà d’ell s’atansen a Déu’ (He 7,25). Com el ‘Gran Sacerdot dels béns futurs’ (He 9,11), és el centre i l’actor principal de la litúrgia que honora el Pare en el cel» (Catecisme de

